14.století

1300 - od července začaly z Kutné Hory proudit nové mince – pražské groše (grosii pragenses). Na lícové straně – ve středu je obraz české královské koruny, ve vnitřním mezikruží jméno panovníka – WENCEZLAVS SECVNDVS (Václav druhý), do vnějšího je umístěn jeho titul DEI GRATIA REX BOHEMIE (z boží milosti král český). Rubová strana – volně bez štítu umístěný znak Království českého, dvouocasý korunovaný lev ve skoku. Zemský znak doplňoval latinský opis s plným názvem mince GROSSI PREGENSES (tlustí pražští). Dvanáctinou pražského groše byl Parvus. Lícní strana – obraz české královské koruny, s jednoduchým opisem ve zkratkách – W. II. R.BOEM (Václav II. Král český). Na rubu zemský znak PRAG PARVI (pragenses parvi tj. pražští malý). Mince obsahovaly cca 93,7% stříbra, zbytek tvořila hlavně měď, výjimečně do 2% olovo. Podle soudobého vyjádření mělo čisté stříbro kvalitu 16 lotů, pro ražbu se používalo stříbro 15 lotové. Hřivna (lat. marca), cca 238,4 g. V tomto roce pro základ měnové reformy byla použita hřivna denárů pražských – 253,14g o 93,7% stříbra. Jedna váhová hřivna = 16 lotů. 1 lot ryzího stříbra byl ve 4 groších = 64 pražských grošů v tomto roce = 1 hřivna stříbra. Od této doby je hřivna nejen váhová, ale i početní jednotka. Součástí mincovní reformy byl i zákaz plného obchodu se stříbrem.

1304 – zmínka o - **mons Vagi** – vsi na Buchberg.

1316 – králem Jan Lucemburský - Kostel sv. Kateřiny prodán od Sedlce arcijáhnu kouřimskému M. Rapotovi ještě s jiným zbožím za 225 kop grošů. Od něho darován klášteru v Pohledu.

Veškeré hornictví v okolí v úpadku

Na tomto úpadku mělo podíl objevení bohatých kutnohorských nalezišť, které odčerpalo investiční zdroje a kvalifikované síly, ale také zvýšení počtu příslušníků rodu Lichtenburků, kteří si na zisky z dolování dělali nárok. Situaci zhoršoval i jejich nákladný životní styl.

1318 – Lichtenburkové prodali Brod i s horním regálem (s mitellberskými horami) králi Janu Lucemburskému, ten je postoupil pánům z Lipé.

1321 – v codex diplomaticus kde se píše o dolech „*in Monte Fago qui in vulgari Puchperk dicitur“*

1327 – v listině ze 7. 12. se mluví o kostele s. Catharinae in Mermlnperk - lidé "in Puchberk monte", náležející ke kostelu in Mermelnperk, mají míti k němu volný přístup.

1328 – král český – Jan Lucemburský - **4. – 5. srpna velké zemětřesení**

zápis v kronice obce Pohled, kde je citováno z knihy „ Das König Reich Bömen „ (volně přeloženo Království říše České) .....*štoly se z velké části sesuly. Jen některé štoly byly prý obnoveny*.....

1331 – „montana in Mittelperch et in monte Fago, qui vulgariter Puchperch dicitur“

1350 – Králem Karel IV. Farní chrám byl sv. Kateřiny řečené Na Mermelnbergu, neboli in Monte Herlivini (dosud trvající na ostrohu nad vtokem Bělé). Kostelík již farním okolo tohoto roku je zde 24 osedlých, mezi nimi 18 Němců, Vinck – snad čech a 5 nejisté národnosti..

1351 – 4. 5. – císař Karel IV. Udělil panu Čeňkovi z Lipé výsadu, ve které mu zcela přenechal králem Janem vyhraženou polovinu zisku z mincování stříbra vydobytého na Heinrichsdorfu, Buchbergu a Mitterbergu, pokud by týdně nebylo raženo více mincí než 50 hřiven s poznámkou, že Heinrichsdorf bude zatím patřit ještě Jindřichovi z Lichtenburgu do konce jeho života, ale po jeho smrti má připadnout Čeňkovi z Lipé.

- 13.12. – *Ve jménu Páně Amen.*

My, Čeněk z Lipé, nejvyšší maršálek království českého, chceme, aby zněním přítomného /listu/ ve známost všech navždy přišlo, že rozšafný a počestný muž Thunlinus, měšťan náš města Německého Brodu, věrný milý, zvlášť k naléhání našich proseb, vesnice své Šlapanov, Utín, Šicndorf, Dobronín, Jegerdorf, Nymansdorf a Suchou se všemi jejich příslušnostmi a užitky, které /on/ sám Thunlinus a jeho dědicové od našich předků, božské paměti a od nás za 260 kop grošů právem dědičným řádně a rozumně koupili, s námi za statky a vsi níže zapsané, totiž: Kojetín, Kyjov a Břevnici, jménem svým i dědiců svých, z dobré vůle a po rozvážení směnil, kteréžto statky a vsi samému Thunlinovi, jeho dědicům i nástupcům, z důvodu této záměny a směny, jsme jednoduše odevzdali, aby je právem dědičným trvale drželi, a z týchž ustupujeme a ustoupili jsme vůbec v tomto listu, s územím vzdělaným i nevzdělaným, s lukami, pastvinami, poli, chrastinami, křivisky, mlýny, rybníky, rybolovy, lovy /na zvěř/ , čižbami, vodami, toky vod, potůčky, horami, planinami, plným právem, vlastnictvým a panstvým, s platy, poctami, soudci, soudy, pokutami většími i menšími, a úhrnem se všemi i jednotlivými týchž /vsí/ příslušnostmi, výnosy a užitky, ať si v jakýkoliv věcech spočívají anebo spočívati v budoucnosti mohou, k mání, držení, vlastnění, k požívání užitku, prodání, zastavení, směnění, odkázání i ze samých vcelku nebo v části, zaživa nebo při smrti, aby s nimy vládnouti mohli dle záliby vůle své, jako s věcmi svými vlastními a dědičnými svobodně a beztrestně, ***avšak s vyjímkou dolů a rud jakéhokoliv kovu, jestliže by se jaké prostřednistvím boží pomoci na týchž vsích a statcích časem shledaly a nalezly, jejichžto užitek a výnos nám, našim dědicům a nástupcům z poloviny, a samému Thunlinovi a jeho dědicům a nástupcům /též/ polovina, chceme, aby neklamněk požívání plynula.*** *Mimo to Thunlina, jeho dědice a nástupce od placení roční daně ze dvora blíže Mittelberka položeného navždy svobodné a vůbec prosté činíme, tak však že jsou povinni, co se týče onoho dvorce s městem naším Německým Brodem trpěti práva měšťanská a jim, co se týče samého dvorce, býti podroben, slibujíce, my Čeněk z Lipé, svrchu jmenovaný, a my, Jindřich z Lipé, z boží milosti vyšehradského kláštera probošt, kancléř království českého, a Ješek z Prkenštejna, za sebe, dědice a nástupce své, dobrou a upřímnou naší věrou bez jakékoliv lsti, že Thunlina, dědice a nástupce jeho a kteréhokoliv držitele svrchu řečených statků, na jejich statcích jim nikdy trvale nezpůsobiti obtíží, ani nedopustiti, aby /jim/ skrze někoho, ve jménu našem překáženo bylo, aniž také co, proti směně svrchu řečených statků toho druhu s naším vědomím, souhlasem a dobrou vůlí a rozvahou s obou stran učiněné , kdy právně nebo skutečně činiti nebo /s něčím tako-*

vým / přijíti, nýbrž spíše jim svrchu řečené statky v celku i v části od útočníků jakýchkoliv a zvláště od útočení strýců našich, pánů Jindřicha a Jindřicha, /tak/ synů kdysi pana Jindřicha mladšího z Lipé, a od jakýchkoliv jiných útočníků dle práva země české vysvoboditi, vzdávajíce se nicméně za sebe, za naše dědice a nástupce, všeho práva činu pochybnosti, což a které by pro nás a pro ně k zpětnému požadování svrchu jmenovaných statků, v celku nebo v části, mohli v budoucnosti jakkoliv hlasovati.

Na svědectví toho všeho a pevnost trvale platnou, pečetě své a pečeťmi podepsaných přátel a věrných našich přítomného listu usoudili jsme přivézti z jisté své znalosti: I my Ješek z Vartenberka řečený Wesel?, Čeněk z Podšýna, Jindřich z Kanfuhg, Otto z Milein, Hynek z Pleznigs, Marek z Schonlinden a Petr Pucherer z Lipnice. K řečeným přátelům a pánům našim, ke svrch řečenému, zvláště jsouce požádáni za svědky, pečetě své s pečeťmi jejich přítomného listu přivěsiti jsme usoudili na větší jistotu a bezpečnost věcí předeslaných.

Stalo se ráno na Lipnici na den sv. Lucie L. P. 1351

1359 - Po smrti kněze Heřmana, jmenovala pohledská abatyše Eliška duchovním správcem kostela sv. Kateřiny a jeho filiálky na Puchperku kněze Jana de Sleunitcz z diecéze naumburské.